VIERDE JAARGANG
N° 49

KUIFJE

IEDERE DONDERDAG

5,00 FRS

In Nederland : 30 cts.

Zal de druïde Ansila de ongelukkige Vanik doorsteken ?...

J.M

(Zie blz. 20)

ONZE BRIEVENBUS

Hans Dijkstra, Groningen. — Eindelijk kan ik je het goede nieuws melden, dat KUIFJE op grote schaal in Nederland zal verspreid worden en dat je je van nu af weer kunt abonneren zonder moeilijkheden. Op deze bladzijde zul je het adres van onze nieuwe vertegenwoordiger aantreffen. Veel pret met ons weekblad en schrijf me vlug of je er tevreden over bent. Beste groeten !

Jaak Uienbosch, Rotterdam. — Op dit verheugend nieuws heb je lang genoeg gewacht, he ! Ik ontving je laatste brief in goede orde en dank je er hartelijk om. Ik twijfel er niet aan, dat je nu regelmatig zult bediend worden en dat je « Kuifje » mooier zult vinden dan een jaar geleden. Eventuele suggesties zijn welkom ! Tot genoegen.

GESCHENKEN

Kuifje schenkt aan zijn trouwe abonné's als Nieuwjaarspremie

welke ook de datum en de duur van hun abonnement weze, een mooi boekje decalcomanies-Kuifje. Het wordt in de loop van de maand December verzonden.

12 tekeningen voor de abonnementen van 3 tot 6 maanden.

18 tekeningen voor de abonnementen van één jaar.

Lucia van der Gracht, Leiden. — « Het jeugdblad naar je hart », zoals je me nog niet lang geleden verteldе, kan weer overal in Nederland verkocht worden.

Neem vlug kontakt met onze vertegenwoordiger, dhr. Palm, en « Kuifje » glijdt iedere week zonder fout in je bus. Vergeet ook niet je blad aan je vriendinnen en kennissen te laten lezen. Ze zullen er zeker genoegen aan beleven. Hartelijk !

KUIFJE

LIJFBLAD van alle JONGENS en MEISJES tussen 7 en 77 jaar.

Administratie, Redaktie, Publiciteit : Lombaardstraat, 55, Brussel. — *Uitgever-Directeur* : Raymond LEBLANC. — *Drukkerij* : C. VAN CORTENBERG, Keizerstraat, 12, Brussel.

Zeer belangrijk bericht voor alle Hollandse Kuifjesvrienden.

Wil je *Kuifje* iedere Donderdagmorgen in je bus krijgen, vraag dan aan je vader of moeder 3.50 Fl. voor drie maanden, of 6.75 Fl. voor een half jaar, of 13 Fl. voor een gans jaar over te schrijven op de *Girorekening n° 423.910* van onze nieuwe algemene vertegenwoordiger in Nederland : PALM-Boeken-import en Export c. v., Zeestraat, 65 E. 's Gravenhage.

Kan men een beter geschenk vragen dan een abonnement op *Kuifje* ?

DE AVONTUREN van FEE en FONSKE

door Bob DEMOOR

DE LEEUW van VLAANDEREN

Tekeningen: BOB DE MOOR — Vrij naar H. CONSCIENCE

(Wordt vervolgd.)

Don Quichotte

Tekst en tekeningen van TRUBERT

Sancho Panza ging op last van Don Quichotte, zijn heer en meester, naar het geboortedorp van de ridder, om drie ezels te kopen. Don Quichotte bleef alleen in de bergen achter...

Na twee dagen vindt Sancho zijn meester in de bergen terug. Hij is nog magerder dan te voren; hij at gedurende die twee dagen niets en zijn oefeningen hebben hem afgemat. Sancho is blij zijn meester terug te zien en loopt hem tegemoet. Hij stelt dan de keizerin van Micomico en haar minister voor. Don Quichotte ontvangt zijn gasten waardig. De minister vertelt, dat de keizerin door een reus van de troon gegooid werd omdat zij geweigerd had hem te trouwen. De minister belooft Don Quichotte fabelachtige schatten indien hij de ongelukkige keizerin wil helpen. « Die schatten wijs ik van de hand, antwoordt de ridder, ik vecht alleen voor de eer en de roem ! » De keizerin van Micomico weent zo hartverscheurend en is zo mooi dat Don Quichotte zich laat overhalen.

« Die reus moet zeker zo kwaadaardig en sluw zijn als de duivel, maar ik heb er al meer van dit soort verslagen. Met die van Micomico speel ik het ook wel klaar ! » Don Quichotte herwint zijn krachten dank zij een stevig maal, gespt zijn wapenrusting om en besluit op staande voet te vertrekken. « Misschien heb ik nu vlug m'n vruchtbaar eiland ! » zucht Sancho. De volgende dag meent Sancho zijn ezel te herkennen. Hij wordt bereden door iemand die op Genes de Passamont gelijkt. « Kijk meester, daar is de dief ! » Met de degen in de hand stormt Don Quichotte er op los en de dief krijgt er genoeg van langs. « Gestolen goed gedijt niet, vroeg of laat lopen dieven toch in de klem ! » ornkelt Don Quichotte terwijl Sancho zijn ezel omhelst van vreugde. « De reus, die je je goederen ontnam, zal evenzo gestraft worden en moeten teruggeven wat hij stal », zegt de ridder tot de keizerin.

Niet lang nadien komen onze vrienden aan de herberg waar Sancho slecht behandeld werd. Als de herbergier echter de keizerin opmerkt die zich . erkelijk voorstelijk houdt, neemt hij met een brede zwaai de hoed af. Na het avondmaal wijst men ieder van de gasten een kamer. « Meester, jij zult nooit rijk worden en ik zal nooit aan mijn eiland geraken, zegt Sancho tot Don Quichotte, want je bekommert je niet om geld. Waarom neem je de voorstellen van de keizerin niet aan ? » — « Zwijg, men kan ons horen » antwoordt Don Quichotte en gaat zonder verder kommentaar naar zijn kamer. Enkele uren later slaapt iedereen vast. Ook Don Quichotte is in het dromenland verzeild, doch onze held wordt door drie zonderling geklede kerels uit 't bed getrokken...

(Wordt voortgezet.)

HET SPAANSE SPOOK

Tekst en tekeningen door Willy VANDERSTEEN

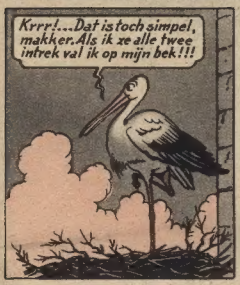

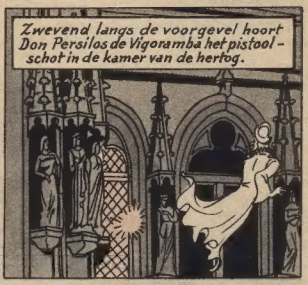

(Wordt voortgezet.)

Het avontuur waar ik van droom

Fullie Krijgen het Woord

Het woord « AVONTUUR » heeft de verbeelding van onze lezers wakker geschud. De enen dromen er van de avonturen van de helden van ons blad mee te maken, anderen herinneren zich een of andere gebeurtenis die zich in hun geheugen geplant heeft en ten slotte zijn er ook nog nuchtere jongens die beweren dat dromen slechts bedrog is.

Hier volgt dan een keuze uit de beste inzendingen.

Als ik het woord avontuur lees, denk ik aan Suske en Wiske, want die twee snotneuzen, als zijn ze nog zo klein, hebben toch heel wat beleefd, he ! Ze zijn een voorbeeld voor alle jongens en meisjes van Vlaanderen. Ik zit soms verdiept in hun avonturen, dat ik aan niets anders meer denk en... « Caramba par el capitano de diablos », hier staan senor Susko en senora Wiska, wier durft ons aanraken ! Maar alles zou toch zo goed niet gaan als Lambik er niet was. Hij begaat soms wel eens een dwaasheidje, maar anders... opgepast Spanjolen ! ! ! (Johan Anthierens, Etterbeek : Een abonnement van drie maanden.)

Een verlangen naar iets groots. — Er ligt een betoverende klank in dat woord avontuur. Het roept een onuitgesproken heimwee op naar onbekende verten, een verlangen om iets groots mee te maken. Dat woord tovert je mannen voor ogen als de Leeuw van Vlaanderen, Jan Bart, Alex de Onversaagde, pater Albert Tavernier... Dat zijn bewonderenswaardige kerels. Onwillekeurig begin ik dan te dromen en plannen te maken, want een wijs man heeft me eens gezegd dat men veel plannen moet maken in je leven om er toch minstens één goed uit te voeren... (Frank Broron, Geeraardsbergen, wint een Kuifjesverzameling.)

Het schoonste avontuur.

Ik denk vooral aan de avonturen van Blake en Mortimer met de Zwaardvis, en meen dat deze wel mooiste avonturen zijn die in gelijk welk boek verschenen zijn en misschien nog wel zullen verschijnen. (Eddy De Busscher, Brugge, wint een Kuifjesverhaal.)

Droom en werkelijkheid.

Het woord avontuur verwekt in alle harten de roep naar vreemde verten. Ik zie me in mijn verbeelding als ontdekkingsreiziger, of op zoek naar het geheim van een sphinx... Maar dit alles zijn slechts luchtkastelen, die even snel ineenstorten als ze opgebouwd worden. (Paul Dehennin, van Tienen, wint een Kuifjesverzameling.)

Een bloedig avontuur.

Als ik dat woord « avontuur » hoor, dan moet ik nog altijd denken aan een jachtbelevenis. Ik was er op uitgetrokken met pijl en boog, toen ik plots voor mij een haas zag wegschieten. Ik liep in volle vaart de haas achterna, maar ik struikelde en kwam met mijn neus op een uitstekende tak terecht. Ik mocht met een verschramd gelaat naar huis terugkeren... (Emiel Carron, van Brugge, wint een album van Suske et Wiske.)

Belleke Trek.

't Was op een Zomeravond. Ik ging met enkele kameraden « belleketrek » doen. Ik liep vlug naar een huis met een bel. Ik trok... maar het was te laat. Uit een deur sprong een man te voorschijn met een stok, waarmee hij 't stof uit mijn broek klopte... Van dan af heb ik geen belleke trek meer gespeeld. (Lucien Van de Meirsche, van Brugge, wint een album van Suske en Wiske.)

Een voltreffer.

Ik speelde eens krijgertje met mijn vrienden in een bos. Plots zag ik iets bewegen; ik legde aan, en schoot. Te laat had ik echter bemerkt dat mijn doel... de boswachter was. Tierend zette hij me achterna, maar tegen mijn jonge benen was hij toch niet opgewassen, hoor ! (Gustaaf van Gasse, van Brugge, wint een fietswimpel.)

Een avontuur op het water.

Als ik het woord avontuur hoor, dan moet ik nog steeds aan die beroerde Decembermorgen van het jaar 1947 denken. Wij moesten naar Vlissingen en vaarden om vier 's morgens uit Antwerpen af. Wanneer we de haven uit waren stak er een geweldig dikke mist op. Aan terugkeren was geen denken, dus vooruit. Maar de mist werd ondoordringbaar. We waren verplicht ons anker te laten vallen. De golven sloegen wild tegen ons schip. Het zweet parelde mijn vader van het voorhoofd. Moeder moest haar brei nemen om niet van haar zelven te vallen en ik en mijn zusterke waren onbewust van het gevaar dat ons bedreigde, want ieder ogenblik konden we aangevaren worden door een grote zeeboot. Eindelijk klaarde de mist op en we kwamen toch heelhuids te Vlissingen aan. (Theo De Clerck, van Brugge, wint een fietswimpel.)

Ik zou op voorhand moeten weten...

Hoe dikwijls heb ik reeds gedroomd van avonturen in donkere wouden ! Hoe graag zou ik een Alex, een Blake of een Leeuw van Vlaanderen willen zijn. Maar ik zou op voorhand moeten weten dat alles goed zou aflopen ! (Hugo Koekelenbergh, van Antwerpen, wint een spel.)

Dromen is bedrog.

Bij de woorden dromerij of avontuur is het alsof ik op zachte vleugelen wordt weggedragen uit het huidig bestaan. Ik beeld me in dat ik me in het ruim van een schip heb weggedoken. Met veel lawaai glijdt de boot de haven uit. Het ranke schip doorklieft de wateren van de oceaan, doch op het ogenblik dat het vaartuig het Vrijheidsstandbeeld gaat voorbijglijden, neemt het fiere standbeeld de gedaante van een kast aan en de mooie boot is slechts een bed... (Guy Holthof, van Antwerpen, wint een spel.)

DE TOVERSPIEGEL

Tekst en Tekeningen van J. LAUDY

Prins Hassan en Kaddoer hebben hun sprookjesstad waarwel gezegd en zijn naar Bassorah getrokken. Hun aartsvijand, de Khan, neemt hen gevangen en veroordeelt hen tot het schavot. Gelukkig weet Kaddoer op alles raad...

De menigte vlucht door paniek aangegrepen !

De astrakhan van Talpack Bachi bibbert van schrik !

En de Ataman haast zich dit bericht aan z'n krant te melden.

Doodkalm dalen de helden van de trappen van het schavot...

...springen op de paarden van de wachters, die geheel verlamd, laten begaan...

Het is onmogelijk hen tegen te houden !

De twee ruiters stuiven weg door de blauwe nacht...

De plechtige stem van de Ataman verbreekt de stilte :

Deze twee vreemdelingen werden op wonderlijke wijze door Allah beschermd, wij zullen moeten boeten, omdat wij getracht hebben hen te doden.

Vóór een keer aanvaard ik je excuses, meneer Hassan, maar herbegin niet!

Ik trek al mijn beledigende woorden omtrent je gewelddige trek in pompoenen terug, meneer Kaddoer !

Intussen verhoogt de Ataman zijn boete en verzierringen om de wraak der goden af te wenden, als...

O meester, meester !

...de beul, wit van woede binnenstormt...

Kijk hoe ze het gelapt hebben, meester ! De rekels hebben de pompoenen van gisteravond netjes bewerkt, bekleed met een oud vliegennet en hebben die op hun hoofd gezet. Met hun tulbands op was dit natuurlijk niet te zien...

Bij Allah! Wat een toer !

De volgende dag galoppeert een bode van de Ksar de Khan achterna...

Heer! Rij niet verder !

(Wordt voortgezet.)

DE RODE GODEN

door **Jean d'Esme.** Tekeningen : **Jean-Léon Huens.**

DE reeds lauwe zon had de mist helemaal opgezogen.

Lursac wees de pater de twaalf ingebouwde poorten aan.

— Daarlangs kunnen wij de tempel binnendringen, zei hij.

De missionaris knikte ten teken van instemming. Dan zei hij :

— Ja... een van die poorten moeten wij trachten open te krijgen, om het even dewelke. Deze hier bv., juist voor ons.

Ze waren recht gestaan. Op hun beurt nu begonnen zij te sluipen in de richting van de tempel.

De granietmassa vormde voor de poort een smalle overloop. Teleurgesteld bleven zij staan : midden die reusachtige muur verscheen voor hen een van beide vleugels van de poort op een kier. Pierre duwde ze verder open; met geladen revolver, schietensgereed stapte hij de eerste binnen. Na hem kwam de missionaris. Een dichte en koude schaduw overviel hen zodat zij er van huiverden. Roerloos bleven zij staan, en luisterden met gespannen aandacht... De vochtige en zware stilte stelde hen gerust. De missionaris wreef een lucifertje aan; met een kort gekraak schoot het in brand; vaag werden de harde wanden verlicht; daar bij de poort waarlangs ze zo pas waren binnengedrongen stond een driepikkel met een hoop harsachtige takken en droge bladeren, gereed om in brand te worden gestoken.

— Wacht, zei Pierre, ik zal de poort dicht duwen dan kunnen wij dit vuur ontsteken.

Een paar ogenblikken later konden ze bij het schijnsel van het vuur de cel onderzoeken.

Ze was vierkant, in de vorm van een kubus. De wanden waren grijs; op de grond uit vastgestampte aarde, lagen een lans en enige bijlen met de grove silex-snede. Aan de ene kant van de poort, tegenover hen gaapte een galerij, van de cel gescheiden door een reeks zuilen die zeer dicht op elkaar stonden en die van den grond tot aan de zoldering reikten; aan de linkerkant een muur; aan de rechterkant een tweede stenen muur, waarin een andere massieve poort was uitgehouwen, met zware stutbalken versterkt, en met een zwaar ijzeren slot afgesloten. Pierre kwam nader, onderzocht het van dichtbij, betastte het en trachte het met zijn zakmes los te peuteren. De baard van het slot bewoog. Hij duwde harder, maar het lemmet van zijn mes sprong stuk. Pierre gromde van woede.

Zij bestegen de tempel.

Wanda Redeska is het Indo-Chinees aanwoud ingetrokken om haar vermiste broer, luitenant Radeski, terug te vinden. Peter Ravennes en de jonge administrateur de Lursac richten op hun beurt een expeditie in om beide jonge mensen op te sporen. Zij ontmoeten er voorhistorische mensen en dieren.

— Alle donders... Wij zullen de grote middelen moeten aanwenden. Des te erger, maar wij hebben geen keuze.

Hij keek rondom zich; hij ontwaarde de bijlen. De missionaris had zich reeds gebukt en raapte een bijl op, zwaaide er even mee en nam ze stevig in zijn vuist vast.

Dan zette hij een stap vooruit, duwde Pierre wat terzijde.

— Zodra de poort wijkt, zei hij, stormen wij vooruit. De grote zaal moet ver genoeg afgelegen zijn, zodat ze ons niet zullen horen... Trouwens een andere uitweg hebben wij niet... Klaar ?

Hij richtte zich in volle lengte op hief hoog zijn arm, en liet dan hard de bijl neerkomen.

Vonken spatten, stukken silex splinterden van de bijl af. Zonder te wachten begon hij opnieuw, telkens en telkens weer. Onder de holle gewelven echoden de doffe slagen. Het slot sprong los uit het hout. De pater wierp de bijl achter zich, beukte met heel zijn gewicht tegen de poort, en storte zich vooruit, op de hiel door Pierre gevolgd. Het uitstralen van de haard verlichtte de ingang van een onderaardse gang; ze onderscheiden de eerste treden van een smalle trap, wier einde verloren liep in de duisternis. Heel voorzichtig begonnen zij hem te beklimmen en weldra waren zij door de duisternis omgeven. De priester klom traag, bij iedere tred het terrein betastend, de handen voor zich uitgestoken als een blinde. Pierre, de revolver schietensgereed telde één voor één de treden.

— Acht... negen... tien... elf...

— Lursac...

De rauwe kreet nagelde de jonge man als aan de grond; luid schreeuwde hij :

— Ravennes...

Tweemaal nog, maar minder duidelijk, klonk de kreet.

— Lursac... Lursac...

Pierre stormde vooruit, botste tegen onzichtbare wezens op. Hij hoorde de hijgende adem van Pater Ravennes en zijn vermanende stem.

— Pas op... Val aan... trachten wij...

Tegelijkertijd omringde hem een gewemel van lichamen die plots uit de duisternis opdoken; zij omstuwden hem, vielen op hem neer, verpletterden hem. Het hoofd in een doek gevangen, de benen omsnoerd, viel hij neer ? Rondom hem rolden lichamen aan het zijne vastgeklampt over de grond; verwensingen en vloeken weerklonken, dof gegroen klonk op. Dan viel de stilte weer in, — en hij voelde dat hij werd weggedragen.

XXI

Het staat geschreven : dat zij die wensen te weten-weten. Dit is de wet van de Rode Goden — de wet van Gondwana. Maar alleen de mensen van ons bloed; en zij alleen — er onder deze alléén de vrouwen en de dienaren der Goden — zullen ze vernemen en zullen haar kennen zonder te sterven.

De stem hield op met psalmodieren, en een kort bevel weerklonk :

— Maak hun benen los, en ruk die sluier van voor hun ogen opdat zij zouden zien. Regel is regel. Pierre verlost van het stuk stof dat zijn hoofd gevangen hield, keek rond zich met nieuwsgierigheid. Hij bevond zich te midden van een rechthoekige binnenplaats; de vier kanten waren afgezet met galerijen, trapsgewijze boven elkaar : het geheel vormde een dooreenmengeling van schuilhoekjes of hokjes; daarboven een waterval van ontelbare daken, die over en op mekaar schenen te lopen, het éne uit het andere ontspringend... Het centrum van de binnenplaats was als uitgehold, als een soort dak met brede grijze plaveien, waar het mos welig op tierde. Daar bevonden zij zich, hij en de missionaris.

(Wordt voortgezet.)

Het KORAALEILAND

door R. M. Ballantyne

Ralph, Jack en Peter hebben besloten de jonge Avatea te redden van de onrechtvaardige straf die haar wacht.

1. — De telk zet onze vrienden op de hoogte van de laatste gebeurtenissen. De hoofdman, Tararo, bekeerde zich en had bevel gegeven de blanken op staande voet vrij te laten.

2. — Op het dorpsplein verbranden de inboorlingen hun oude afgoden en jubelen van vreugde. Avatea stelt haar verloofde voor.

3. — Jack, Ralph en Peter wonen de huwelijksplechtigheid bij en steken dan in zee om eindelijk hun verre vaderland terug te zien.

EINDE.

DE STRATO H.22

de avonturen van JO en JETJE DOOR HERGÉ

Jo et Jetje zullen in de plaats van hun vader naar New-York vliegen om een uitgelooofde prijs weg te kapen. De vliegeneer heeft een ongeluk...

(Wordt voortgezet.)

HET ZWARTE GOUD

De nieuwe avonturen van Kuifje en Bobbie

De zoon van de emir Mohammed Ben-Kalish-Ezab werd ontvoerd, maar Kuifje vond de jongen weer in de kelders van het paleis van professor Smith

(Wordt voortgezet.)

KRASSENDE KRAAIEN

Het kan er grafstil zijn op de buiten, tijdens deze donkere weken, zo stil en zo doods, dat er in ons hartje een tikje gevoel van eenzaamheid en weemoed kan opwellen. Maar die landelijke doodsheid kan ook zo akelig gescheurd worden door het frage « kgrrrra, kgrrrra, rabb, rabb », van de grote kraaien, met hun zwart, luguber uitzicht.

TOCH passen ze wonderwel in een winterkader. Ze horen er thuis en daar schijnen ze bewust van te zijn, want ze komen daarom naar hier vanuit het koude Noorden en het verre Rusland. Hun voornaam en naam luiden : Zwarte Kraai. Ze zijn zeker zwart (alhoewel ze soms een olieachtig-groene tint hebben), maar we kunnen toch zeggen : zwart, vanaf de nagels van hun tenen tot op hun neus; zelfs hun ogen zijn zwart.

Kraaien zijn taaie wroeters. Van 's morgens vroeg — al hangt dikke mist op de aarde — vliegen ze krassend en traagwiekend naar hun

jachtveld, dat ze gaande (let op : weinig vogels gaan) zorgzaam afspeuren. En waar met het einde van de zomerzon ook alle leven schijnt verdwenen te zijn, daar vinden ze nog lekkere hapjes. Hun spijskaart is grenzeloos gevarieerd. Ze lusten alles : larven, kevers, veldmuizen, kikkers, mollen, kleine vogels. Gekwetste dieren, b.v. een haas, maken ze af. Ze zuipen eieren uit. Ze peuteren met hun harde, zwarte snavel in de grond en woelen het winterkoren uit, waardoor ze heelwat schade aanbrengen. Ze rapen eikels en soms geven ze zich niet eens de moeite ze door te bijten, maar wringen die zomaar door hun keelgat. Voor een nietigheid gaan ze ondereen aan het vechten. Van mensen hebben ze een heilige schrik en het is zeer opvallend, hoe iemand die een geweer bij zich draagt, zelden of nooit kan naderen tot binnen een trefafstand. Ze vluchten immer laag en traag verderop. En met het avondvallen roeien ze terug naar bosranden of bomenrijen om er te overnachten in gezelschap van hun soortgenoten.

Men zegt dat mannetje en wijfje altijd samen zijn en dat ze elkaar trouw blijven voor het leven.

Prinsjesmensje

AUTOKRONIEK

Simca - Gordini renwagen - 1.100 cm³

DE SIMCA « ACHT » - FRANKRIJK

DE firma Simca werd enkele jaren vóór de oorlog in Frankrijk opgericht met het doel, de vergunningen afgekocht van de Italiaanse firma Fiat, uit te baten. Allereerst werd de Simca 5 gebouwd, de Franse tegenhanger van de Italiaanse Fiat 500. Deze Simca oogstte een enorm sukses en werd gevolgd door de niet minder bekende Simca 8.

Amédée Gordini construeerde dan met de motor van de Simca - 8 een kleine renwagen, welke vorige Zomer verschillende prijzen in de wacht sleepte. Deze renwagen met een cylinderinhoud van 1.000 cm³ kan, zonder compresseur, een snelheid van 190 km. per uur bereiken. Wanneer men bedenkt, dat de Italiaan Petro Dusio, met zijn Cisitallia D. 46, met een Fiatmotor (zo sterk als die van de Simca - 8), slechts tot een maximum snelheid van 170 km. per uur kon geraken, mag men deze prestatie wel merkwaardig heten.

Nu gaan we de nieuwste creaties van de firma Simca eens bekijken. Eerst kwam de Simca-6 op de markt, een verbeterde uitgave van de Simca-5 en dan twee nieuwe modellen, nl. de Simca-8-1200 en de Simca-8-Sportwagen.

De gesloten Simca-auto-8-1200 heeft een sterkere motor dan haar voorgangster, de lijn is eleganter en het comfort nog heel wat verbeterd. De koplichten staan ietwat in de spatborden ingebouwd en het hekken voor de radiateur geeft het geheel een nieuw uitzicht. De versnellingshefboom staat aan het stuur en de zetels zijn met kostbare stof overtrokken. De Simca-8-1200 is voorzien van een reiskoffer en een reservewiel.

De Simca-8-Sportwagen gelijkt op de Italiaanse. Vooral de lijn van de carrosserie doet onmiddellijk denken aan de mooiste auto's van over de Alpen. Verschillende mechanische perfekties werden aan deze wagen aangebracht, zo bv. een speciale koppeling, het raamwerk met vier gekruiste verdragers, uitstekende suspensie, sterke banden en een grote reservoir.

De Simca-8 werd als kleine sportwagen, décapotable, met twee plaatsen op de markt gebracht. Het geraamte is uit staal en licht metaal en aan de motor kan een compresseur « Italmécanica » toegevoegd worden. Ondanks haar gestroomlijnde vorm en groot comfort is deze auto niet zo heel duur. De liefhebbers van de sportwagen zullen de Simca-8-Sport zeker naar hun gading vinden.

Simca - 8 - 1200. Doorsnede van de nieuwe wagen. (Cliché « Science et Vie »)

Hoofdkenmerken :	*Simca-8*	*Simca-8-Sportwagen*
Aantal cylinders	4	4
Cylinderinhoud	1221 cm³	1224 cm³
Aantal versnellingen	4	4
Normale kracht	7 P.K.	7 P.K.
Kracht op de remmen	40 P.K.	50 P.K.
Aantal toeren p. min.	4.400	4.400
Lengte	4.05 m.	4.25 m.
Breedte	1.47 m.	1.50 m.
Gewicht	860 kgr.	860 kgr.
Verbruik	7 liter	8-9 liter
Max. snelheid	115 km. p. u.	135 km. p. u.

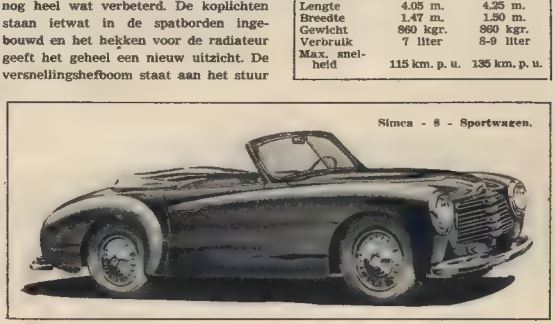

Simca - 8 - Sportwagen.

Onze Vriend E.P. Jacobs vraagt nog enkele weken geduld en belooft ons een verrassing!

Wat onze vriend Jacobs doet? Of hij niet weet, dat jullie al zo lang wachten? Ja, hij weet het wel en wij trappelvoeten al even ongeduldig als jullie. Maar, wij kennen onze tekenaar en weten, dat hij slechts dan met zijn verhaal te voorschijn komt, wanneer alles tot in de puntjes uitgewerkt en voorbereid is. Daarom laten we hem gewoonlijk met rust. Ik zeg wel «gewoonlijk», want een paar dagen geleden werd het mij toch te machtig en wou ik absoluut weten wat E.-P. Jacobs nu eigenlijk uitbroedde.

IK trof hem aan in zijn werkkamer en hij begroette mij even hartelijk en luidduchtig als altijd, maar toch merkte ik dat mijn komst hem een beetje dwars zat. Ik keek eens voorzichtig rond en zag overal papieren en schetsen verspreid liggen. Op de tafel lag een onafgewerkte tekening; blijkbaar had hij de tijd niet meer gehad die in zijn schuif te moffelen...

— Waarom nog langer verstoppertje spelen? Toe, pak eens uit!

— God beware me! antwoordde hij. Ik ken je; moest ik één woord lossen, dan zou je er dadelijk een heel boekdeel over brouwen en er wel voor zorgen, dat alle Kuifjesvrienden 't zouden weten!

Ik beet op m'n lip. Eens te meer moest ik ondervinden dat reporter zijn niet altijd zo plezierig is.

— Je blijft dus volharden in de boosheid? Jammer! Ik had graag een paar INTERESSANTE ONTHULLINGEN...

Ik brak m'n zin plots af omdat ik een maquette van een **pyramide** bemerkte. Ik meende in dit kleine kunststuk de laatste rustplaats van Cheops te herkennen...

— Ach! Hm... Misschien speelt je verhaal in Egypte?

— Jij bent erger dan alle Egyptische plagen samen!

— Mogelijk, maar dat is geen antwoord...

— Hewel ja, dat verhaal speelt in Egypte. Tevreden?

— Egypte is een land vol geheimzinnigheid. Toen de Pharao's er nog heersten was het reeds...

— Je verliest je tijd, m'n goeie vriend, ditmaal zul je 't naadje van de kous niet ontdekken!

VAN JE VRIENDEN MOET JE 'T...

— Goed, goed, ik dring niet aan. Eergisteren zag ik een paar vrienden van je. Weet je wat die zeggen?

— Neen. Hoe zou ik?

— Wel... Die vrienden beweren, dat we een paar oude bekenden uit «Het Geheim van de Zwaardvis» zullen terugzien. Is dat waar?

— Ik weet het niet.

— M'n goeie, bovenste beste vriend, vooruit er mee!...

— Ja, zo ik je niets vertel zul je me geen rust meer gunnen, ik voel het al... Welnu, prof. Mortimer zal in de nieuwe reeks avonturen de hoofdrol moeten vertolken...

— Wil dit zeggen dat we geen reeks historische gebeurtenissen zullen krijgen? En, speelt Mortimer alléén?...

— Neen,... 't is te zeggen... Ik vertel niets meer, en daarmee basta!

— Waar zit kolonel Olrik?

— Olrik? Je weet toch even goed als ik wat er hem overkomen is?

— Ja, alles laat vermoeden dat hij dood is, maar toch heb je omtrent zijn einde zoveel mysterie gesponnen dat niemand met zekerheid kan zeggen of hij werkelijk voor goed de eeuwigheid inging, ofwel of hij nog ergens in levende lijve rondspookt. Ik ben van mening...

— Denk wat je wil, zei mijn vriend een beetje nors.

DE KRUIK GAAT ZOLANG TE WATER TOT ZE BREEKT...

Een interview als dit mag je niet te lang rekken; ik stond dus op en liep naar de deur. Ik dankte mijn vriend Jacobs natuurlijk hartelijk voor de «inlichtingen» welke hij zo bereidwillig gegeven had... De ironie van mijn woorden ontsnapten onze vriend niet, maar hij haalde slechts even de schouders op en gaf geen antwoord.

*

Helemaal tevreden was ik niet, de oogst was eerder schraal, maar heeft er al ooit iemand een sfinx tot spreken kunnen bewegen? Iets kan ik jullie toch meedelen, vrienden, en dat is, dat ik Edgard Jacobs nog nooit zo geestdriftig heb gezien als de laatste weken. Hij is geheel opgeslorpt en meegesleurd door zijn nieuw verhaal. Dat is een goed teken! Ik ben er zeker van dat het nieuwe tekenverhaal spannender en mooier wordt dan «**Het Geheim van de Zwaardvis**»!

EEN REPORTER.

Vooraleer "KUIFJE,,

Fig. 1. — De reproductie.

Fig. 2. — Uit een tekening werd al het geel gehaald.

Fig. 3. — Dan volgde al wat rood gekleurd was.

Fig. 4. — Geel en rood werden boven elkaar geplaatst.

Fig. 5. — Het blauw werd geschift. Zet men nu afb. 5 boven afb. 4 dan bekomt men afb. 1.

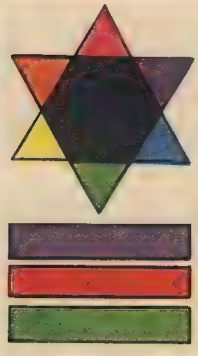

De kleur van ieder der punten van deze ster staat tegenover de kleur van de punten die er recht tegenover staan.

Het purper, bestaande uit rood en blauw, krijgt het geel als overstaande kleur.

Groen, samengesteld uit blauw en geel, krijgt rood.

Deze drie rechthoeken zijn de mikafilters welke voor het schiften der kleuren gebruikt worden.

Stonden onze tekenaars vorige week niet op 't punt hun gekleurde tekeningen aan de drukkerij te bezorgen ? En hoe komt men er in de drukkerij nu toe iedere kleurschakering van de tekening trouw weer te geven in het blad ? Ik vertelde je reeds, dat dit een heel ingewikkelde operatie is. Maar kom, ik zal het je uitleggen en dan kun je er zelf over oordelen.

HOE SCHEIDT MEN DE DOOR DE TEKENAAR GEMENGDE KLEUREN WEER UIT ELKAAR ?

De technici der drukkerij krijgen de kleurplaat in handen en beginnen met de kleuren te **schiften**. Waarom ? Omdat er op heel de wereld geen machine is, die alle kleuren **tegelijkertijd** kan drukken ! De verschillende kleuren worden dus na elkaar op 't papier gebracht (denk aan het behangpapier) en wel zo, dat, wanneer de tekenplaat doorheen alle machines gegleden is, ze de juiste weergave van het origineel is.

Door het schiften der kleuren verstaat men al het geel, al het blauw en al het rood uit de tekening halen. Dit gaat als volgt : Een fototoestel met kleurfilm fotografeert de tekenplaat. Zo het objectief met een purpere filter bedekt is, fotografeert men alleen datgene wat geel is in de tekening. Zo de filter oranje is, krijgt men slechts de blauwe kleur op de plaat, indien de filter groen is, geeft het apparaat slechts de rode kleur weer. Op deze manier krijgt men evenveel films als er kleuren zijn : een gele, een rode, een blauwe en zwarte voor de omtrekken en de lijnen der tekening.

Lees aandachtig de onderschriften bij de illustraties en je zult het dadelijk snappen.

HET DOORSCHIJNENDE EN OMGEKEERDE « KUIFJE » WORDT NAGEZIEN

De teksten worden na de correctie definitief op cellofaan gedrukt. De illustratie en de tekenplaten worden grondig nagezien voor ze aan de persen worden toevertrouwd. Hoe is dit mogelijk ?

Wel, stel je een grote tafel voor waarvan het blad in glas is en waaronder een rij elektrische lampen branden. Al de bladzijden van « Kuifje » worden in groepen van acht naast elkaar gelegd. Op ieder blad staat de tekst in cellofaan, de getekende titel en de illustraties op film. De teksten komen natuurlijk slechts bij het in elkaar zetten van al wat zwart gedrukt is te pas. De drie andere kleuren bevatten uitsluitend de tekeningen.

Iedere week gaan de hoofdredakteur en de invormer naar de drukkerij om het ineensteken van 't weekblad bij te wonen en ieder blad na te zien. De tekeningen en de teksten liggen omgekeerd op de doorschijnende tafel en alleen met een spiegel kan men het geheel « recht » zien.

Langzaam en zorgvuldig wordt ieder blad bekeken en... ja... toch zijn de fouten nog niet uit de wereld ! Het is nog mogelijk, dat er een titel niet op zijn plaats staat, of onderschrift A bij tekening D is terecht gekomen inplaats van bij A. Er kan ook eens een illustratie onderste boven staan, de naam van de tekenaar vergeten en wat weet ik meer !

De hoofdredakteur verlaat de drukkerij die dag steeds met een benepen hart, want nu is alles in kannen en kruiken en kan er niets meer gewijzigd worden.

in je bus glijdt

Deze cylinder weegt driehonderd vijftig kilo en is samengesteld uit een binnenste van staal en een laag koper. Voor iedere druk wordt op dit koper galvanoplastiek aangebracht en een velletje koper van 1/10 millimeter dikte. Dit velletje koper wordt van de cylinder afgenomen na gebruik.

« KUIFJE » WORDT IN HET KOPER GEGRIFT

Wat gebeurt er nu met ons weekblad ? De twintig bladzijden worden gefotografeerd, op overgrote bladen met gelatine bestreken gereproduceerd en dan in koperen cylinders gegrift die ieder zowat 3 tot 400 kgr. wegen. Bij dit werk moeten we even opletten, want het graveren is een der meest delicate en ingewikkelde onderdelen van heel de operatie.

De met gelatine bestreken bladen worden eerst onder drukking, waarbij koud water te pas komt, tegen de cylinders geplakt, en ze nemen er zorgvuldig de vorm van aan. Daarna wordt het papier er weer afgenomen, doch een velletje gelatine blijft op de koperen cylinders kleven. Dit velletje gelatine nu is niet overal even dik ; het is dik waar het papier gevoelig was voor lichtindrukken, t.t.z. het helle gedeelte, dunner waar het papier zwarte schaduwen droeg en bijna onzichtbaar waar de fotografie grijs en zwart aanbracht.

De cylinder wordt dan gewassen met een oplossing van zout die het koper inbijt. De zoutoplossing bijt dieper in het koper waar de gelatinelaag dun is, minder diep waar de gelatinelaag dikker is en, waar de gelatine dik over het koper ligt, kan het zout haast het koper niet raken.

Na een kwartuur wassen staat ieder groep van acht bladzijden in de kopercylinders gegraveerd.

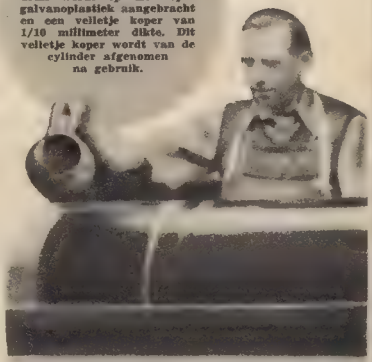

De cylinder wordt gewassen met een zoutoplossing die op de oppervlakte van koper de bladzijden van « Kuifje » uitholt. Men moet de cylinder een kwartier wassen vóór de gravure perfekt is.

HOE WORDT « KUIFJE » ACHTEREENVOLGENS MET GEEL, ROOD, BLAUW EN ZWART AANGEKLEED ?

Nu blijft er nog het drukken. De cylinders (er zijn zoveel cylinders als er kleuren zijn) worden nu in een machine gestoken die tien meter lang is waarrond zonder onderbreking een enorme rol blank papier draait. Achtereenvolgens drukt de gele, de blauwe en de zwarte cylinder zijn kleur op 't blanke papier.

Nog vochtig van de inktlagen worden de bladen van het weekblad in grote korven gelegd en naar de brocheerdienst gezonden, waar ze zorgvuldig gesneden, geplooid en in mekaar geschoven worden.

★

Je ziet dus, dat het helemaal nog zo eenvoudig niet is en dat de weg, die iedere tekening en iedere tekst aflegt, voor 'het « Kuifje » afgewerkt in je bus glijdt, heel lang is. Ik hoop, dat je die weg interessant vond en dat je je weekblad hierdoor nog beter hebt leren kennen.

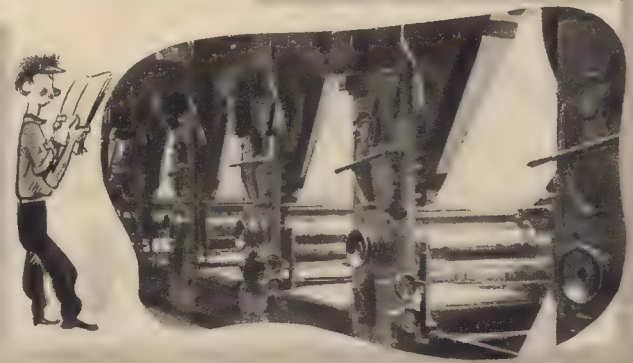

Op het einde van de reis krijgt « Kuifje » zijn geel, rood, blauw en zwart kleedje aan. De machine welke tien meter lang is maakt zesduizend « Kuifje's » klaar per uur ! De bladen welke recto en verso bedrukt werden gaan van hieruit naar de brocheerdienst waar ze gesneden en geplooid worden.

JAN BART

de held van Duinkerke

Door JUUL FILLIAERT. — Getillustreerd door J. LAUDY.

Wanneer hij met zijn schip zee kiest, dan is de manschap in staat heldendaden te verrichten. Het kiopt mee, omdat de maag werd voldaan en het buikske zijn wens heeft gekregen.

Gedurende de Winter wordt op zee niet veel bijzonders uitgehaald. De Winter legt alles lam. Een bitterstrenge Winter, zoals men er jaren en jaren niet meer heeft gekend. Men moet ijsbrekers bouwen om het vaarwater in de haven, vrij te krijgen. Maar twee dagen daarna ligt de geul weer keihard toegevroren. Slechts met het opklaren der schone dagen kent de zeestrijd heropleving. Alles bepaalt zich echter bij opflakkeringen. Jan heeft konvooi- en bewakingswerk langsheen de Vlaamse kust uit te voeren. Hij kan een Hollandse galjoot opbrengen, alle Spaanse troepen en Spaanse geld naar Oostende bracht en krijgt, gedurende een gevecht met twee Spaanse schepen, ter hoogte van Nieuwpoort, een granaatscherf in de dij. Wat hem echter niet belet de beide schepen, als buit op sleeptouw te nemen en aan de kabel binnen te tulen.

In September 1684 laait de oorlog als een stroolen vuurtje dood. Een tijd van nietsdoen, een tijd van verveling voor Jan. Hij maakt hem te nutte, om zijn huishoudelijke zaken in orde te brengen. In het grote huis op de Groenplaats wil en kan hij niet meer overblijven. Vader Goethire is terug eigenaar geworden van zijn voormalig bezit, in ruil van de eigendom in de Oostpoortstraat. Ook hier voelt Jan de herinnering aan de gelukkige, schone dagen te zwaar wegen. Hij likwideert het verleden, verkoopt zijn huis. Weduwnaar en dakloos, maar vrij man op zijn schip. Hij leeft en slaapt aan boord. Slechts nu en dan een sprongske aan wal om Franske op wandeling mede te nemen. Franske die bij zijn schoonzuster werd uitbesteed. Maar de

Het gelukkige huis van Jan Bart wordt verschillende malen door de dood bezocht. Jan gaat terug naar zee...

ruimte van zijn boot wordt hem te eng. Hart en ziel verlangen naar de vlakte, naar de oneindigheid van de steeds verder vluchtende horizonten, naar het buiten van de wind in de vele hoeken van de hemel: naar de bestendige deining van het golvend barengeheim; naar de zee!

— Meneer Patoulet, il wil naar zee!

— Te begrijpen Bart. Uw wens?..

— Dat weet ik zelf niet. Geef mij een opdracht...

Patoulet is een mensenkenner. Hij is niet alleen ambtenaar, maar ook zakenman geweest. Met een wedde, hoe treffelijk ook, kan men moeilijk rondkomen, als men een wil doen aan rang en stand. En 't ambtenaarschap wordt niet steeds naar waarde beloond. Het is veeleer een baantje van aanzien, maar zonder voldoende verdienste. Dan zoekt men op nevenwegen, wat men door de bediening zelf, niet verwerven kan. Patoulet heeft vier jaren op de Antillen doorgebracht. Hij speculeerde, er in het suikerriet en, wanneer hij naar Duinkerke kwam, had hij ontwerpen op zak, om Afrikaanse negers in de plantages te werk te stellen. Hij ondervond echter, dadelijk na zijn aanstelling, dat reders en makelaars, ten koste van de Staat, met het leeuwenaandeel van buit en handel, gingen lopen. Wat reders konden, dat kon hij ook. Hij speelde ook reder. Door zijn ambt was het niet verboden. Integendeel. Uit Parijs, kwamen zelfs dringende aanmaningen, om de ambtenaars aan te zetten, in het rederschap, hun kans te wagen. Dan kon men met de verwezenlijkte winst, in de uitoefening van het ambt zelf, luister en voornaame praal aanwenden, wat niet te onderschatten bleek. Boven zijn hoornen bril peilde Patoulet, met zijn glunderblik, de gemoedstoestand van Jan. Deze zou best, van nu voortaan, ook aan zijn eigen toekomst moeten denken en zich met de karige kruimelingen van zijn loon niet alleen meer tevreden stellen.

— Opdrachten zijn zo maar niet uit een doos te halen, Bart. Maar ik weet wellicht iets beters. Vertrouwelijk kan ik U wel mededelen dat uw bevordering nakend is...

— Mijn bevordering, meneer Patoulet? Ik dacht er niet meer aan.

— In de eerste promotie, krijgt U uw brevet van fregatkapitein. Dat is beslist zo. Trouwens ten volle verdiend. Maar inmiddels moet U uw kans wagen. De *Serpente*, een mooi schip, dat weet ge, is te huren. Omaer en Virnot vechten om dit been. Een schone gelegenheid om er zelf mede heen te lopen.

— Om wat te doen?

— Wat Omaer en Virnot kunnen, kunt gij toch ook. En als ze happig en begerig naar schepen uitzien, dan is het wel een bewijs, dat, spijts al hun beweringen, er toch iets mede te verdienen is. Een enige gelegenheid, Bart. Een handelsvaart op Cadiz met heen- en retourvracht, dat zal U in staat stellen om later aandelen te nemen in kaperssvennootschappen. Want eens fregatkapitein, later scheepskapitein, dan wordt het moeilijker. De afgunst der reders zuilt ge steeds op uw weg vinden. Hier, onderteken dit voorstel, driehonderd pond per maand. Ik zorg dat U het schip krijgt voor vijfhonderd pond, anderen krijhet niet voor achthonderd. Een buitenkansje. Er moet snel en diskreet gehandeld worden.

Snel ging de zaak wel, maar hoe bescheiden ook gehouden, ze lekte toch uit. Jan kreeg de hele rederswereld van Duinkerke en Rijsel op de nek. Een bewijs dat Patoulet heel juist had gezien. Jan maneuvreert echter op zo'n handige en besliste wijze, dat hij het klaar speelt, om enkele weken daarna, met een volle lading koopwaar, in bestemming van Cadiz uit te zeilen.

Hij heeft zijn zoontje Frans aan boord medegenomen. Het kan een mooie reis worden. In de wekenlange eenzaamheid van ruimte en oneindigheid, voelt hij de behoefte om zijn bloed naast zich te hebben. Het leven moet een les wezen, had Klaas Bart gezegd. Voor het kind wordt de reis een les van moed, durf, besluitvaardigheid en verantwoordelijkheidsbegrip. Hij leeft in een gemeenschap, waar één hoofd beveelt en geëerbiedigd wordt, waar kameraadschap als de hoogste Wet geldt, waar men anderen een gezin vormt dat hecht en stevig samenklist. Jan is niet alleen zijn vader, maar ook de vader van de scheepsfamilie. Hij is goed en streng, noolt brutaal; hij heeft oog en oor open voor alle verlangens en alle wensen. Hij kan een liedje meezingen en 's avonds iedereen in het gezamelijk gebed, deemoedig doen meebidden.

In de top van de grote mast hijsen ze de wimpel van hun drijvend huisgezin.

(Wordt voortgezet.)

Met wapperend paviljoen stevende de « Serpente » de haven binnen.

CORENTIN

BIJ DE INDIANEN

Dank zij de tussenkomst van Genoveva en haar zoon Corentin bij Zwarte Bison, het opperhoofd van de Sioux, wordt de door de Indianenstam gevangen genomen schurk Jack weer vrij gelaten...

Het feest is gedaan. De nieuwe dag hangt reeds in de lucht en « Lange Slang », de jonge opstandige chef, glijdt uit zijn tipi...

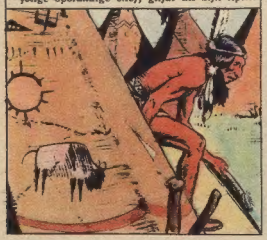

Tot de tanden gewapend volgt hij voorzichtig de voetsporen van Jack.

Weldra komt hij aan het slagveld...

Corentin had de pistolen van Jack afgenomen, doch Jack weet dat er in een van de wagens andere revolvers liggen...

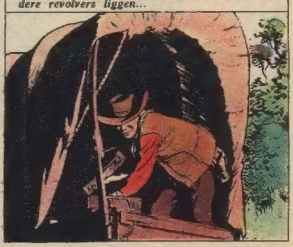

Dat ze nu maar afkomen, we zullen eens even praten !

?

CRAC

Doch opeens ontdekt Jack, door een gat in het zeil, de pluim van een Indianenhoofdman.

Hij schiet in de richting van de plaats waar hij het hoofd van de Indiaan vermoedt...

Verduiveld! Dat was een valstrik...

« Lange Slang » is omheen de wagen gesloopen en springt met het mes in de hand op Jack.

Jack heeft zich echter zo snel als de bliksem gebukt...

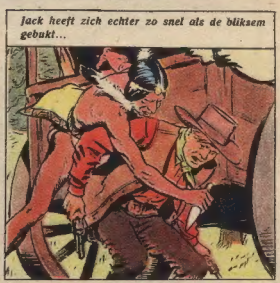

« Lange Slang » mist zijn sprong en beide vijanden rollen op de grond.

Schurk ! Ik zend je naar de prairie van je grote Wacondah ! Maar neen, ik weet iets beter !

Eiste jij mijn dood niet bij de grote sachem? Ik zal je het leven laten... Op voorwaarde...

Dat mijn broeder spreke. « Lange Slang » luistert...

(Wordt voortgezet.)

Een kwartiertje bij een multimillionair

Het woord « multimillionnair » zal onze luchtvaartvrienden niet aan een of andere Rockefeller doen denken, maar aan een knappe piloot die reeds verschillende millioenen kilometer gevlogen heeft.

OP HET TERRAS VAN HET VLIEGVELD

DAAR ik graag met zo'n klepper wou kennis maken had ik het op een goeie dag in mijn koker gekregen een namiddag door te brengen in de luchthaven van Melsbroek. Ik had me een plaatsje uitgezocht op het terras dicht bij de borstwering en een glasje spuitwater besteld. Ik keek wat rond en bemerkte rechts van mij een groepje paters die, naar ik hoorde, wachtten op het vliegtuig uit Leopoldstad. Waarschijnlijk was er een missionaris aan boord die voor een tijdje naar het moederland terugkeerde. Schuins achter mij schenen Engelsen en Italianen samen te redetwisten, nu eens in het Engels, dan weer in het Italiaans, en ten slotte uitsluitend met mimiek en gebaren.

Intussen had de kellner mijn drankje gebracht, en ik begon mijn ogen de kost te geven. Ik sloeg het landen en starten gade van die talrijke vliegtuigen, met een, twee, drie en vier motoren.

Als je daar zo een tijdje zit begin je met die drukte mee te leven. Want ik verzeker je, het is er druk, hoor ! Je ziet personeel in uniform heen en weer lopen, passagiers die aankomen of vertrekken steeds voorafgegaan en begeleid door een lieve juffrouw in een mooie uniform, tractoren gevolgd door een wiegelend rijwagentje die naar de startklare vliegtuigen de ladingvracht voeren, of van een pas aangekomen vliegtuig de vracht wegvoeren. Kortom je zou er uren kunnen blijven zitten.

KEN JIJ DAN COCQUYT NIET ?

En terwijl ik dit alles vol bewondering gadesloeg, tikte een dikke meneer met een enorme sigaar mij plots op de schouder en vroeg, zo van uit de hoogte : « Weet jij wie die piloot is, die ginds uit dat Convair-vliegtuig stapt ? » Ik keek, zag weer een groep reizigers die zojuist uitgestapt waren, en helemaal achteraan een piloot, die mij echter onbekend was. Ik antwoordde dan ook « Nee, meneer ».

kende hem nu aan die glimlach, die Cocquyt eigen is, zo'n rij witte tanden en een paar glinsterende ogen, kortom een glimlach die je dadelijk inpalmt. Ik voelde me onmiddellijk thuis. Ik ging kordaat recht over hem zitten en begon met mijn vragen.

EVENTJES OVER EN WEER NAAR ROME

— Ik heb U zojuist zien aankomen met het vliegtuig OO-AWP, meneer Cocquyt. Van waar komt U ?

— Ik kom van Rome, jongeman.

— En is U daar al lang ? vroeg ik.

— Al lang ? Ik ben van morgen te 11 uur vertrokken uit Brussel !

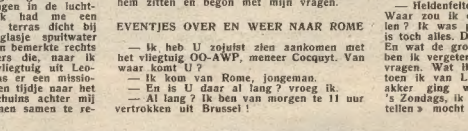

Prosper Cocquyt start met zijn lijnvliegtuig.

— Wat ! riep ik verbaasd uit, op enkele uren heen en terug ?

Prosper Cocquyt schaterlachte :

— O, dacht jij soms dat het nog dagen duurde zoals vijf-en-twintig jaar geleden ? Nee hoor, man, nu gaat het toch een heel klein beetje vlugger !

Ik herinnerde me dan dat Cocquyt onlangs gevierd werd om zijn 25 jaren dienst als vlieger bij onze nationale luchtvaartmaatschappij, de Sabena, en ik vroeg :

— Meneer Cocquyt, hoeveel kilometer heeft U nu al gevlogen ?

— Ik ben bijna viermaal millionnair, geloof ik...

— Maar dan heeft U bijna twintig maal de afstand van hier naar de maan afgelegd!

— Dat kan wel, maar ik ben niet sterk in rekenkunde, zei hij schalks.

Ik geloof dat de dikke meneer toen medelijden met me kreeg, want hij zuchtte ontroerd : « Sukkelaar... ». Ik trok mijn stoute schoenen aan en vroeg :

— Weet U het, meneer ?

— Ken jij dan Cocquyt niet? Wat ben...

Naar de rest heb ik niet meer geluisterd. Ik sprong op, stormde tussen de tafels en stoelen door naar de uitgang van het terras, tot de kellner mij bij mijn vest te pakken kreeg en met het vriendelijkste gelaat van de wereld zei :

— U heeft uw spuitwater nog niet betaald, jonge heer !

Sakkerend betaalde ik de rekening, stoof de trappen af en liep van links naar rechts in de hall, steeds maar informerend of iemand Prosper Cocquyt gezien had. Ik vernam dat hij naar zijn bureel was gegaan, en een vriendelijke beambte van de Sabena bracht mij er heen. Ik klopte aan...

— Binnen !

Ik deed voorzichtjes de deur open, stapte binnen, deed de deur weer dicht, keek op, en... ja, hij was het. Ik heran-

— En hoeveel uren maakt dat ?

— Zowat 16.000 uren.

36 NOODLANDINGEN

Cocquyt zei dit zo onverschillig, alsof het iets heel gewoon was. Is ine dat een kerel ! Als ik je... Maar kom ! Laat ik nu niet doordraven, en vertellen hoe het met dit vraaggesprek verder verliep...

— Kan U me een en ander vertellen over wat U tijdens die 25 jaar heeft meegemaakt?

— Graag. Ik heb 36 noodlandingen uitgevoerd, waarvan een vijftiental op weiden. Zo bijvoorbeeld op 17 juni 1925 (Wat heeft die man een geheugen !) voerde ik een propagandavlucht uit boven Zwitserland, met een tweemotorige Handley Page. Plots had ik defekt, toen ik mij op 30 km. ten Oosten van Zürich bevond. Ik voerde een zeer geslaagde noodlanding uit in een vallei die van ver een gewone weide scheen te zijn. Naderhand bleek echter dat die weide een privaat vliegplein was van een Zwitserse majoor-vliegenier !

Ik heb ook bijna eens een noodlanding moeten maken in het veld naast het huis van mijn ouders te Landegem. Op enkele meters van de grond sloegen de motoren echter weer aan en kon ik de reis normaal voortzetten ! Dat was in de Zomer van 1926.

— Ja maar, meneer Cocquyt, U spreekt daar van de moeilijkheden die U tijdens uw loopbaan gehad heeft. Maar kan U mij ook een paar grote gebeurtenissen mededelen, een paar heldenfeiten ?

— Heldenfeiten ? vroeg Cocquyt verbaasd. Waar zou ik die heldenfeiten vandaan halen ? Ik was piloot, ik heb gevlogen. Dat is toch alles. Daarom ben je toch geen held! En wat de grote gebeurtenissen betreft, die ben ik vergeten. Moet je maar elders gaan vragen. Wat ik ook nog wel weet, is dat, toen ik van Landegem te voet naar Oostakker ging wandelen met mijn ouders, 's Zondags, ik steeds bij tante Elodie « mastellen » mocht gaan eten... Dat was voor mij een zeer grote gebeurtenis, iedere keer...

DE STAAT VAN DIENST VAN ONZE CHEF-PILOOT

Ik heb toen afscheid genomen van Prosper Cocquyt, en vernam van een collega van hem, dat Cocquyt chef-piloot was van het Europese lijnbedrijf van de Sabena, dat hij op 1 Mei 1924 bij de Sabena in dienst kwam, dat hij bij het was die op 19 April 1930 de eerste nachtvlucht uitvoerde, dat hij het was die op 23 Februari 1935 de eerste geregelde lijn Brussel - Leopoldstad inwijdde, dat hij koningen, prinsen, filmsterren en andere beroemdheden heeft vervoerd, dat hij meer dan honderd verschillende vliegtuigtypes heeft bestuurd, de hele wereld heeft afgereisd, van de Westkust van de Verenigde Staten tot Australië, van IJsland tot Zuid-Afrika, en een van de beste piloten van onze tijd is...

Ik ben dan huiswaarts gekeerd. En terwijl de Novemberwind mij om de oren gierde en in de verte een zilveren klokske van een dorpskerk zijn schrille tonen in de avond zond, mijmerde ik over de onverwachte ontmoeting van vandaag, die ontmoeting met een groot en eenvoudig mens, die enkel verteide van zijn tegenslagen en niets meer afwist van grote gebeurtenissen, tenzij van die onvergetelijke leugdjaren, toen hij 's Zondags naar tante Elodie « mastellen » mocht gaan eten...

PETER GONIO.

1. FRANSE ZEEROVERS IN 'T ZICHT ?

Dat Engeland een conservatief land is, weten we allemaal en hoe ver die behoudsgezindheid gaat, merken we aan 't volgende staaltje. Free Curd, heet de Engelsman die de opdracht heeft elke dag in de haven van Winchelsea (Sussex) op een rota te klimmen en gedurende één uur de horizon af te speuren, om na te gaan of er geen Franse piraten de Engelse kust naderen ! Hij ontvangt daarvoor 1.100 frs. per jaar. Dit ambt werd in 1380 ingesteld toen de stad Winchelsea door de Franse piraten werd geplunderd en... het bestaat nog altijd !

2. PELGRIMVALK GEVANGEN

Een vissersloep bracht naast vis ook een schone pelgrimvalk in Oostende binnen, die 90 km. ten Noorden van de haven gevangen werd. De bemanning wilde de vogel met vis voeden, maar dat viel niet in zijn smaak. De pelgrimvalk liet de vis onaangeroerd, doch de overschotten van vlees hadden veel bijval. De vogel zal aan de Antwerpse dierentuin geschonken worden.

3. DE VERJAARDAG VAN HET BETON

Het is precies honderd jaar geleden, dat een 26-jarige tuinmansknecht, die veel van zijn vak hield, opmerkte dat de bakken waarin 's winters de heesters staan en die sedert Lodewijk XIV in gebruik waren, zo moeilijk in de kasten konden overgebracht worden. Hij bedacht daarom een andere soort bakken voor zijn kasten en serres.

Joseph Monier construeerde een kubus-geraamte met een licht vlechtwerk van dunne ijzerdraad, en na dit vlechtwerk met een bekisting van planken te hebben omringd, omgaf hij het met een specie van cement en kiezel. Nadat de stutten er af waren genomen, kwam een één-steens kubus inderdaad als bak te voorschijn. De kanten waren van dunne steen en zo waterdicht, dat de bak zeker zou blijven drijven, als hij hem in één van de vijvers van het park had durven gooien.

Zo schiep de tuinman Monier een nieuwe manier van bouwen, of juister gezegd een onbekend materiaal : « gewapend beton », dat licht en doelmatig in het gebruik is en toch een groot weerstandsvermogen heeft.

Met gewapend beton werd in 1930 een brug met een boogwijdte van 173 meter geconstrueerd (Plougastel) en werden bouwwerken van 380 meter hoogte opgetrokken (Empire State Building). De uitvinding van deze jonge man heeft in het bouwbedrijf een ware omwenteling teweeg gebracht.

4. DE MANSARDE-KAMERS

Mansart was een der voornaamste bouwmeesters van Lodewijk XIV. Hij richtte de bouw van het dak van het Paleis van Versailles zo in, dat het talrijk personeel er zou kunnen ondergebracht worden. Zoideringen, die als eenvoudige slaapkamers worden voltooid, heet men op onze dagen nog altijd « mansarde-kamers », alhoewel de naam van bouwmeester Mansart lang in de vergetelheid geraakt is.

5. WIE HEEFT HET LICHTGAS GEVONDEN ?

Het was de Nederlandse natuurkundige Jan Pieter Minckeleers, die in 1748 in Maastricht geboren werd en hoogleraar was te Leuven en te Brussel, die het lichtgas ontdekte. Minckeleers stierf te Maastricht op 4 Juli 1824 en heeft in zijn geboortestad een standbeeld gekregen.

6. AUTONIEUWS

De Nederlandse Kaiser-Frazerfabriek zal binnenkort de « Simca » te Rotterdam gaan produceren. De Delftse Motorenhandel is bezig de kleine vier-persoons « Dyna - Panhard » in een in Nederland gevestigde fabriek te bouwen. Nabij Den Haag zal bovendien een fabriek worden opgericht waarin de « Dodge » zal gemonteerd worden. De Van Doorne's Aanhangwagenfabrieken te Eindhoven maken plannen voor de productie van een personenwagen van middelgrote klasse.

Studebaker is voor de dag gekomen met zijn 1950-modellen, die in alle opzichten volledig nieuw zijn. Het voorste gedeelte van de wagen is zodanig opgevat, dat het doet denken aan een vliegtuigromp, gevat tussen twee eigenaardige spatborden. In de neus van deze « vliegtuigromp » werden vier luchtinlaten aangebracht voor de verkoeling van de motor.

7. DE PIRANIA

De pirania is een roofvis die tot de bloeddorstigste van zijn ras kan gerekend worden en voornamelijk leeft in de wateren van de Amazonestroom. Er zijn elf soorten pirania's en daarvan is de rode de meeste geduchte. Deze pirania is slechts 25 cm. lang en gelijkt op onze karper. Op de borst draagt hij een rode vlek en zijn kaken zijn van zeer scherpe tanden voorzien. Als de pirania kwaad wordt, laat hij deze tanden dreigend zien. Met één beet van die tanden spoelt een wilde eend haar kop kwijt en menige wild zwijn heeft er reeds moeten aan geloven ! De pirania houdt ook onder de vissen van de Amazonestroom een geweldige opruiming. Badende of zwemmende mensen werden nog nooit door een pirania aangevallen, want van mensen heeft hij een grote schrik. Doch opgepast wanneer een zwemmer gekwetst is en binnen het bereik der pirania's ligt ! Met honderden komen ze aanzwemmen en vallen de gewonde aan, en bijten en peuzelen langs alle kanten. De pirania's vechten ook onder elkaar. De ene tracht de andere de startvin af te bijten. Een pirania zonder staartvin sterft na een kwartiertje en wordt dan door de overwinnaars opgemuld.

uit de vier WINDSTREKEN

1. BESTAAN ER NOG ZEEROVERS ?
2. EEN AANWINST VOOR DE ZOO
3. SINDS WANNEER KENT MEN HET BETON ?
4. DE OORSPRONG VAN DE MANSARDE-KAMERS
5. WIE HEEFT HET LICHTGAS GEVONDEN ?
6. NIEUWE AUTOS OP DE MARKT
7. KEN JE DE PIRANIA ?

DE GOEDE CHOCOLADE "Côte d'Or" PRESENTEERT JULLIE :

De Lotgevallen van Mijnheer Cotdor : HET SCHATTENEILAND

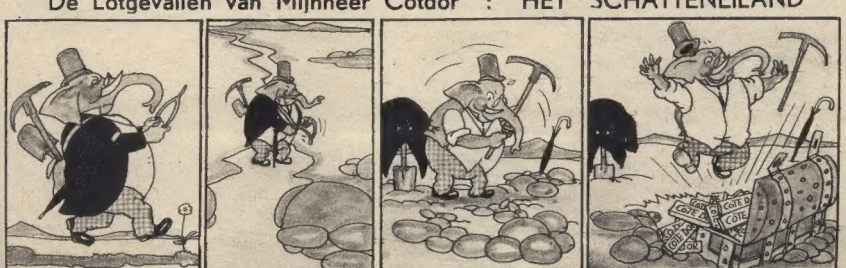

DE NIEUWE LOTGEVALLEN VAN ALEX

De Gouden Sfinx

De chef Alderik en de druïde Ansila redetwisten over het al dan niet deelnemen aan de oorlog tegen de Romeinen. Ansila stelt voor de goden een menselijk offer op te dragen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN JACQUES MARTIN

Ansila, je voorstel is onaanvaardbaar! Je predikt hier de oorlog omdat je vreest, dat de Romeinen een einde aan je macht zullen stellen.

Ha ! ha ! Het voorstel van de druïde is nog zo kwaad niet. Ik zou wel willen weten of de rook van dat offer zwart of wit zal zijn !

Ik aanvaard je plan, Ansila, op voorwaarde nochtans dat ik zelf m'n offer mag uitkiezen.

Wat zou je denken van de jonge Vanik, de neef van Astorix ? Dat ware een goede gelegenheid ons eens en voor altijd van die familie te ontdoen.

Je bent dapper, Alderik !

Intussen nadert een mysterieuse ruiter het dorp. Hij ziet de hutten reeds.

Niet lang nadien vallen een groep Gallische krijgers het huis van de neef van Astorix binnen.

Volg ons, Vanik !

In feestgewaad en gevolgd door zijn helpers schrijdt de druïde Ansila majestatisch voort.

De helpers hadden droge takken onder hun brede mantels verborgen en zo is de brandstapel vlug opgericht.

Maak voort! Daar zijn ze!

Vanik weert zich wanhopig. De dorpelingen staan als verdoemd toe te kijken.

Laat me los! Ik misdeed niets! Wat willen jullie van mij?

De moeder van de ongelukkige snikt het uit. Vrienden ondersteunen haar.

Kom, blijf hier niet staan...

God van het Gallische volk, wij offeren deze man opdat je ons je wil zoudt kenbaar maken. Indien de rook van het offer wit is, vechten we tegen de Romeinen; is de rook zwart zullen wij vrede sluiten met de overweldiger.

Leugenaar! Niet één woord van al wat je daar schreeuwt geloof je zelf! Je wil slechts mijn dood ! Voorwaarts dan !

Haast je, Ansila! We hebben geen tijd te verliezen!... Begin met je gebeden.

Onbeschofte rekel! Met jou zal dan de laatste van het vervloekte ras van Astorix verdwijnen !

(Wordt voortgezet.)